

řitelny, u kterého se stal součástí jeho služební smlouvy. Otázku, zda by ministr vnitra schválil disciplinární řád žalované spořitelny hledě k vadám, které mu vytýká žalobce, není v tomto sporu třeba řešiti, ježto se týká poměru žalované spořitelny k státní správě a nikoli k žalobci. Že by disciplinární řád byl neplatný proti žalobci proto, že jeho obsah jest proti dobrým mravům a proti zákonu č. 302/1920 Sb. z. a n., nelze uznati již z toho důvodu, že se žalobce domáhá uznání platnosti své služební smlouvy se žalovanu spořitelnou, jejíž nedílnou součástí byl i disciplinární řád, podle něhož bylo provedeno proti žalobci kárné řízení. Nelze však ani uznati, že obsah disciplinárního řádu jest proti dobrým mravům nebo nezákonný. Žalobce vidí tyto vady disciplinárního řízení jen v tom, že ředitelství spořitelny není vyloučeno z kárného řízení a že prý má podle §§ 15 a 16 discipl. řádu větší moc než výbor spořitelny, který prý jest podle zákona č. 302/1920 Sb. z. a n. nejvyšším orgánem správy spořitelny. Avšak ani zákon č. 302/1920 Sb. z. a n., ani dobrý mrav nevyžaduje, aby ředitelství spořitelny bylo vůbec vyloučeno z kárného řízení proti zaměstnanci spořitelny, neboť jeho účast nezabavuje zaměstnance spořitelny výhod kárného řízení, na jehož provedení má podle služební smlouvy nárok, zejména nemění se tím nic na základním ustanovení § 14 disciplinárního řádu, že o kárném trestu rozhoduje kárný výbor. Zbývá tudíž jen rozřešení otázky, zda odvolací soud byl oprávněn přezkoumati rozhodnutí kárného výboru po stránce formální a materiální. Přezkoumání kárného rozhodnutí po stránce formální v odvolacím řízení nebylo potřebí, ježto nebylo sporné, že disciplinární řízení proti žalobci bylo provedeno formálně správně. Odvolací soud však neprávem odmítl přezkoumati materiální správnost rozhodnutí kárného výboru, ač byl k tomu povinen, jak dovodil nejvyšší soud v rozhodnutí ve Sb. n. s. civ. č. 3123, ke kterému se pro stručnost odkazuje. Poněvadž v této části svého rozsudku odvolací soud posoudil věc právně mylně a neučinil ani potřebných zjištění, není věc zralá k rozhodnutí (§ 35, odst. 2, zákona č. 131/1931 Sb. z. a n.)

Čís. 15744.

Nemocenské, poskytované revírní bratrskou pokladnou, jest zcela z exekuce vyloučeno.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1937, R II 525/36.)

Prvý soud povolil vymáhající věřitelce proti povinnému k vydobytí splatného výživného a k zajištění nároku na výživné exekuci zabavením poloviny nemocenského, jež dostává povinný jako horník od revírní bratrské pokladny. Rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímú rekursu.

Důvody :

Rekursní soud správně zdůrazňuje nový doslov § 88, odst. 2, zákona č. 242/1922 Sb. z. a n. a podle čl. VI, odst. 2, zákona č. 200/1936 Sb. z. a n., jenž nezůstavuje žádné pochybnosti o tom, že nemocenské, po-

skytované revírní bratrskou pokladnou, jest z exekuce zcela vyňato, neboť podle § 88, odst. 2, zák. č. 242/1922 Sb. z. a n. může býti vedena exekuce anebo zajišťovací úkon až do polovice zaopatřovacího platu, zaopatřovacím platem pak podle čl. VI, odst. 2, zák. č. 200/1936 Sb. z. a n. jest vyrozumívati jen provise, tudíž dávky uvedené v § 1 č. 2 zák. č. 242/1922 Sb. z. a n. v doslovu čl. I zák. č. 200/1936 Sb. z. a n. a nikoli dávky pro případ nemoci, jež jsou uvedeny v § 1 pod č. 1, takže pod pojem provise nespádají.

Čís. 15745.

Nejde o případ odporujících si přihlášek dědických podle § 125 nesp. pat., přihlašuje-li se část dědiců z testamentu jednoho, část dědiců z testamentu jiného, ale oba testamenty ustanovují stejné dědice se stejnými podíly.

Předpisů §§ 125, 126 nesp. pat. nelze užítí, jde-li mezi dědici o spor o přednostní odkazy. Dědice jest tu odkázati na pořad práva, aniž se jim k tomu určí procesní postavení nebo lhůta, do kdy mají své nároky na soudě uplatniti.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1937, R II 594/36.)

K pozůstalosti po Olze F-ové se přihlásil zůstavitelčin syn Dr. Oskar F. bezpodmínečně ze závěti ze dne 22. února 1934 a 22. ledna 1935, jimiž byl se svými sourozenci stejným dílem ustanoven dědicem. Zůstavitelčiny dcery Malvína S-ová a Marie Valerie J-ová se přihlásily k pozůstalosti podmínečně ze závěti ze dne 25. srpna 1933 a 25. ledna 1935, jimiž rovněž stejným dílem se sourozenci byly povolány jako dědičky. Ve sporu o nárok na přednostní odkazy mezi dědici rozhodl prvý soud, že Malvína S-ová a Marie Valerie J-ová jsou povinny vystoupiti jako žalobkyně proti testamentárnímu dědici Dr. Oskaru F-ovi. **R e k u r s n í s o u d** přidělil žalobní postavení k uplatnění dědických nároků Dr. Oskaru F-ovi a určil mu lhůtu jednoho měsíce k podání žaloby s tím, že jinak se pozůstalost projedná beze zřetele na jeho dědické nároky. **D ů v o d y:** První soud uvádí k odůvodnění svého názoru, že dědické přihlášky si neodporují, protože ve všech posledních pořízeních se ustanovují zákonní dědicové. Nastupuje-li tudíž podle prvního soudu testamentární dědická posloupnost, poněvadž veškeré závěti podle zevnější formy jsou platné. Podle testamentu ze dne 26. srpna 1936 obdrží Marie Valerie J-ová a Malvína S-ová značné přednostní odkazy, které skoro vyčerpají celou pozůstalost. Jde proto jen o to, pozůstávají-li po právu přednostní odkazy vůbec a v které výši, a na sporu je otázka, která poslední pořízení jest pokládati za platná, při čemž dědičkám Malvíně S-ové a Marii Valerii J-ové náleží povinnost prokázati, že byla pravá vůle zůstavitelky, aby jim dala přednost před ostatními dědici. Pozůstalostní soud vůbec není povolán k tomu, aby odkazovníky poukázal na pořad práva, způsob, kterým odkazovníci chtějí vymáhati odkazy, nezávisí nijak na rozhodnutí pozůstalostního soudu. Jde tu o rozhodnutí podle §§ 125 a 126, odst. 2 nesp. pat., pozůstalostní soud má rozhod-